

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 25. FEBRUARJA 1928. ŠTEV. 3.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrletno 20 Din itd. — Posamezna številka 4 Din.
Upravništvo in uredništvo: Ljubljana - Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

KO SE PREBUJA PRIRODA...

Mož: „Kaj se popki že tako bohotno razcvitajo?“

Nesrečen zaboј

V vlaku, ki vozi na progi Ljubljana—Maribor, se je pripetila prav vesela dogodbica. V kupé III. razreda, ki je bil do zadnjega kotička zaseden, z izjemo prostora, na katerem je ležal zaboј, je stopil dobrodušen Ljubljančan. «Slišja, gspuť, al nauja oní tko priazen, dab tista-le kišta udstranlj?»

Ogovorjeni kmet je na to vprašanje odgovoril z lakoničnim «nak!».

Ljubljančan, ki se je prerival med potniki, hoteč priti do mesta, je ponovno prosil: «Al daste kišta udstranj?»

Kmet si je natlačil pipo, jo prižgal, pušnil nekaj oblakov dima pred sebe in ne da bi Ljubljančana pogledal, je sto-ično odgovoril: «Nak!»

Ljubljančan se je razjezil in zažugal kmetu: «Ako naute kišta udstranj, grem po kondehterja!»

Ker je kmet zopet odgovoril «nak», je šel Ljubljančan po sprevođnika, ki je rekel kmetu: «Ta mož bi rad sedel, odstranite zaboј s klopi!»

Zopet je zadonel kmetov stereotipni «nak!».

«Kaj, vi ne marate odstraniti zaboja?»

«Nak!» se je glasil odgovor.

«Čakajte, grem po vlakovođjo,» je menil sprevođnik. Ko je prispel vlakovođja h kmetu, mu je velel: «Kaj naj to pomeni? Vi morate zaboј odstraniti!»

«Nak!» je mirnodušno odgovoril kmet.

«Tri sto hudičev, še enkrat vas vprašam, ali hočete odstraniti zaboј s klopi?»

«Nak!»

«Poklical bom postajenačelnika!» se je razjezil vlakovođja in odhitel po imenovanega. Ta, bivši oficir, je nahrulil kmeta: «Zaboј dol!»

«Nak!» je zopet zadonelo.

«Torej vi nočete odstraniti zaboja? Poklical bom policijo!»

S temi besedami je odšel. Čez nekaj trenutkov se je vrnil v spremstvu očesa postave.

«Odstranite zaboј!» je nahrulil policist kmeta.

«Nak!» je odvrnil kmetič.

«Tri sto milijonov hudičev! Zakaj ne maraš, butica, odstraniti zaboja?»

«Ker zaboј ni moj!» je odgovoril kmet.

«Za vraga! Čigav pa je potem?»

«Moj», je odgovoril neki potnik.

Zakaj niste odstranili tega hudiča?»

«Saj mi ni nihče ničesar rekel,» se je glasil njegov odgovor.

Grmeč smeh je zadonel po kupeju. Zaboј so dali pod klop in vlak je odpeljal s precejšnjo zamudo proti Mariboru.

Samomorilska manija

Naš narod priznana krepak je in zdrav. Že Vodnik je stari slavil ta pojav.

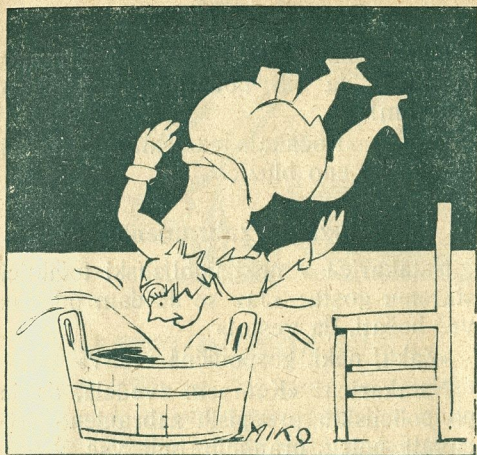
Naj vsak posameznik ugane, če res umesten za narod je naš ta sloves.

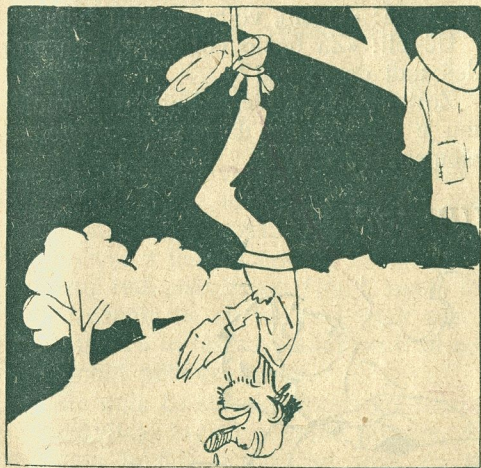
Za vzgled naj navedemo Kotovo Lenko in njeno življenjsko tragedijo grenko. Ker maske za ples ni devoјka imela, koj hrabro je s kroglo življenje si vzela.

Železnih je, pravijo, živcev mladina, se sportu posveča, ogiblje se vina. Čevljarček je Miha v ljubezni prevaran, v trenutku junaško je palec preparan.

Vseh ljubljencec Harry je Liedke deklet, zato ideal tudi Verin je svet. Ker mati ni revice v kino pustila, kar v škafu se vode je Vera vtopila.

Vse Gašper počel je na svetu narobe, zato mu je sreča zbežala po gobe. Spet klije priroda, a Gašper ubogi na Rožniku se je obesil za nogi.

Čenjenim čitateljem!

Kdor je dobil v roke naš list kot naročnik, oglednik ali pa je kupil list v trafiki, odnosno ga bral v kavarni, je moral priznati, da je »Skovir« dober humorističen list, kakršnega Slovenci še nismo imeli. Vsi, ki so željni razvedrilnega štiva, bodo pritrdili, da je izdajanje »Skovirja« popolnoma na mestu, kajti žalostno bi bilo, če bi Slovenci, ki se postavljamo kot civiliziran narod, ne zmoogli sami vsaj enega humorističnega lista.

Ni potrebno, da si naročimo tuje humoristične liste, temveč posezimo po dobrem domačem časopisu ter ga s tem finančno okrepimo, da bo še bolj napredoval in še v večji meri ustrezal čitateljem in čitateljicam.

Oglednike, ki prejmejo list, prijazno prosimo, naj se takoj odločijo, da se vemo ravnati. Na ogled pošiljamo samo po eno številko, eventuelno tudi dve, a to samo onim, o katerih mislimo, da so list že naročili in da ga bodo še plačali. Oglednik, ki se ne namerava naročiti, naj nam list vrne!

Naročnike opozarjamo, da je treba naročnino takoj poravnati, kakor moramo tudi mi brez odlašanja kriti stroške tiskanja. Malenkostno vsoto, ki jo zahteva naročnina, zmore vsakdo. Naj se nihče ne pusti prositi. V negotovost lista ne moremo pošiljati. Mi bomo gledali, da bo našim prijateljem in prijateljicam čim bolj ustrezno, a naši prijatelji in prijateljice naj store svojo dolžnost. Civilizirani smo Slovenci in zato naj nam tak sloves ostane v prav vsakem pogledu. Med visoko civiliziranimi Francozi ali Nemci so taki opomini že nepotrebni in upamo, da jih bomo lahko reducirali tudi mi.

Naročniki se prav pridno oglašajo. Med njimi mnogi prav iskreno pozdravljajo rojstvo slovenskega humorističnega lista, ki naj streže humorju in satiri v našem domačem jeziku.

Prosimo vse, ki priznavajo potrebo domačega humorističnega lista, da nam store to uslugo in pomagajo širiti »Skovirja«.

Kdor nam bo pridobil vsaj deset naročnikov, ki plačajo vsak najmanj po četrtnetno naročnino (po 20 Din), bo dobival »Skovirja« vse leto zastoni.

Kdor zbere vsaj dvajset naročnikov, ki plačajo vsak vsaj po četrtnetno naročnino, dobi za nagrado vrednost 80 Din in po vrhu še list vse leto zastoni.

Za zbranih 30 in več naročnikov, ki plačajo najmanj po četrtnetno naročnino, plačamo nagrado v vrednosti 150 Din in list vse leto zastoni.

Pogoj je, da vsi zbrani naročniki res plačajo naročnino. Nagrade bomo dali v knjigah ali drugih predmetih gori določene vrednosti ali pa v denarju, kakor bo nabiralec želel.

Skromen sluga.

Sluga Glavan je bil zmerom lačen in je rad v kotu pisarne cmokal kakšno jedačo. Neprijazno cmokanje je nekoč razburilo uradnika Glavina, ki je siromaka nahrulil: «Kaj pa že zopet cmokate?»

Glavan: «Na zamirte, gspud, sej jem le obšnicne...» D.

Tudi politika.

«Trk, trk,» je nenadoma in precej pozno zvečer potrkalo na vrata debelušnega hišnega gospodarja in v sobo je stopila lepa hčerka hišnice, oblečena bolj na hitro roko.

«Kaj pa je vas prignalo k meni?» blagohotno sprašuje hišni gospodar.

«Prišla sem samo vprašat, zakaj ste davi odpovedali moji mami službo hišnice.»

«Prav, prav, to že razumem,» godrnja gospodar, «ne gre mi pa v glavo, zakaj ste prišli v tako pomanjkljivi toaleti.»

«No, seveda, prav zaradi tega...»

Dobrosrčna hčerka.

Mati: «Lizika, daj mi svoje raztrgane oblekice, da jih podarim siromašnim otrokom!»

Lizika: «Počakaj, mamica, bom takoj strgala še eno bluzico...»

Božanje zabranjeno.

Natakarica v neki ljubljanski točilnici staremu gostu: «Jaz se ne dam od vas več božati, da veste!»

«Zakaj neki, gospodična Lida?»

Natakarica: «Ker sem zvedela, da je po policijskih predpisih zabranjeno otipavati poleg hranilnih tudi vse druge predmete, ki nudijo užitek.»

Nov element.

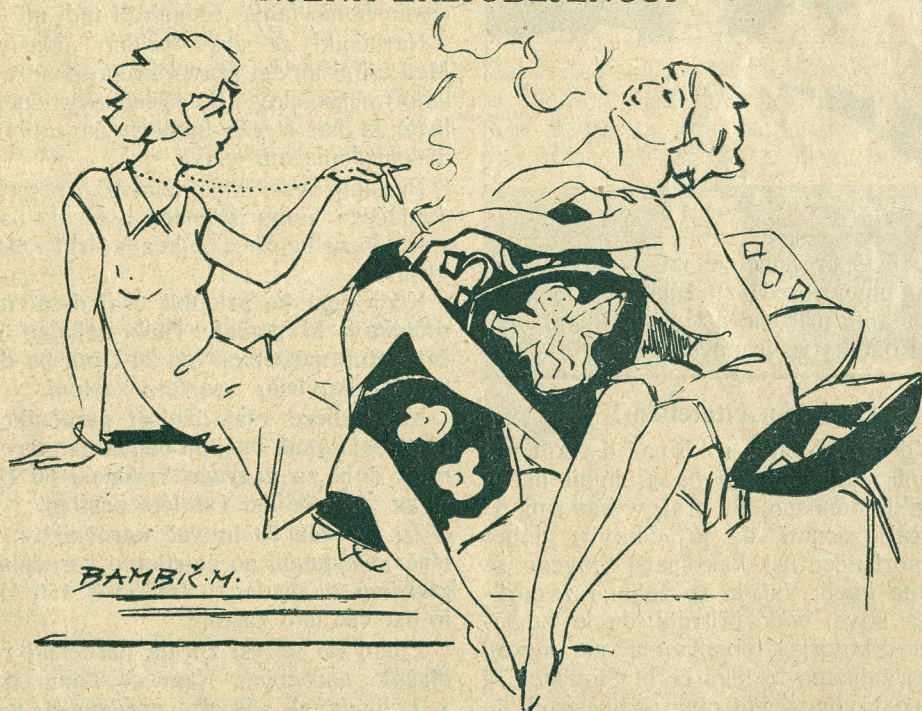
Učitelj: «Zorica, imenuj mi elemente!»

Zorica: «Ogenj, voda, zrak in žganje.»

Učitelj: «Za božjo voljo, kako pa prideš tudi do žganja?»

Zorica: «No, ko je naš atek pil žganje, mu je mama rekla, da je zopet v svojem elementu...»

NJENA ZALJUBLJENOST

Mira: «Kdaj si se zaljubila v Dušana?»

Dragica: «Tako, ko sem zvedela, da ima v Ljubljani večje podjetje...»

TALENTI MOJEGA SINKA.

Dragi »Skovir«, jaz sem na svojega sinka prav za prav hudo ponosen. Kako tudi ne! Dečko se kar iskri od talentov, ki jih zahteva moderna doba. Z današnjega modernega gledanja sveta in dogodkov se prav nič ne čudim, da ima moj sinko v matematiki nezadosten red. Matematika je še starokopitna in velja pri njej še vedno banalnost: $1 + 1 = 2$.

Tudi s slovenščino je križ božji. Staromodni šomaštri zahtevajo od mojega modernega sinka, naj se uči slovnice, naj pravilno postavlja ločila, a moj praktični sinko bere internacionalne revije največjih genijev sveta in tam vidi napisano vse z malimi črkami in na ločila se geniji tudi požvižgajo. Geniji smejo to storiti. Geniji pa so to, vsaj vsak zase, za druge pa le takrat, kadar so ti drugi tudi geniji njihove višine.

Bože mili, če starokopitneži godrnjajo in zabavljajo zaradi povojne psihoze, je to sama fofšija. Prepričan sem, da ti godrnjači ne znajo napisati stavka z malo začetnico. Originalnost in genijalnost je v pobijanju gramatike!

Posebno nečuveno je, da šomaštri odrekajo mojemu sinku vsak talent za risanje in slikanje. V ilustraciji razmer v naših reakcionarnih šolah in v dokaz, kako krivično ocenjujejo šomaštri talente, naj navedem samo en primer! Moj sinko je naslikal reklamen lepak za neko maškerado in ga razstavil v izložbi neke ljubljanske trgovine. Pa so stali pred izložbo umetniki in kritiki hipermoderne umetniške struje in so ugibali, kako novo moč je nam Slovencem naklonilo nebo. Sinkovi profesorji, same suhe korenine brez soka, so iz čistega sadizma zavrgli sinkovo sliko, češ, da je tisto, kar označujejo internacionalni geniji za

umetnost, samo neznanje temeljne podlage za risarstvo in slikarstvo. Fej vas bodi, zaostaleži!

G.

PONESREČEN SAMOMOR.

Pri nas vlada samomorilska manija. Slabotneži in nesrečniki, ki jim opasno pomladno vreme na čudne viže meša življenske sokove, zametavajo življenje kot neznosno breme. To so tragedije, dragi »Skovir«, a ne junaštvo. Povedati ti moram namreč, da so sedaj na dnevnem redu debate o vprašanju, ali je vzrok samomorom junaštvo ali strah. Jaz mislim, da smatrajo samomor, ki je enostaven beg pred še večjim zlom, za junaštvo le k romantiki nagnjeni ljudje ali pa samomorilski polkandidatje.

Sicer pa, stric »Skovir«, jaz ne mislim otvoriti debate o problemu samomorilske manije, nego ti hočem samo povedati prav interesanten samomorilni poskus, ki se je še bolj interesantno ponesrečil.

Nekje v daljni ljubljanski okolici je gostilničar Janez Pokljukar obupal zaradi oblastnih taks. Šel je v klet, da se fenta s čistim špiritom. Dvignil je slatinsko steklenico k ustom ter pil in pil. Malo se mu je začelo mešati v glavi, a peklo ga ni prav nič posebno... Ko je jutranje sonce drugega dne pogledalo skozi okence v klet, se je Janez Pokljukar zbudil iz čvrstega spanja z malo mačkasto glavo sicer, drugače pa prav čil in zdrav. »Kaj še nisem na drugem svetu?» se je začudil Pokljukar, malo tuhtal sem in tja ter se spomnil, da špirit ni mogel biti primerno samomorilsko sredstvo, kajti špirtu je Janez tako rekoč pridejal že preveč vsebine iz vodnjaka. »Viž ga, tiča! Tako je ta stvar,« je sklenil Janez in se sprijaznil s takami.

D.

PREDPUSTNO NORENJE

*Oj, predpust, ti čas presneti,
letos slabo si nam stregel.
Komur bilo ni živeti,
sam je v hladni grobek legel.
Naveličani pokore
že pred sivo pepelnico
šli so mnogi v samomore
v mir in pokoj pod zemljico.*

*Rad bi rekel kakšno slano
o politiki in balih:
letos bilo vsem ni dano
izživeti se v kravalih.
Lani smeh in lica vedra,
letos pusta gola bedra,
mnoge kvante, jeza, zloba,
a v denarnicah puščoba.*

*Imenitno maškerado
smo imeli letos z vlado.
Ali kaj bi pravil vam,
ko me je pa strah in sram:
Daj, le malo jih skrtai,
pa se znašel boš v Glavnjači.
Rad bi prišel Tone za ministra,
in še mnoga druga glava bistra;
prav nevarna je ta šala,
če dobimo generala...*

*Strašno žalostne novice
so prihajale iz Švice:
zimsko-sportna olimpijada
pusta bila je parada.
Naši fantje v polni slavi
so iz blata zlezli zdravi.*

*No, tako je pust pri kraju,
vreme imamo kakor v maju.
Naglo bliža se pomlad,
čas ljubavnih limonad.
Spet oživlja bela se Ljubljana —
drugič več ščečka Vam...*

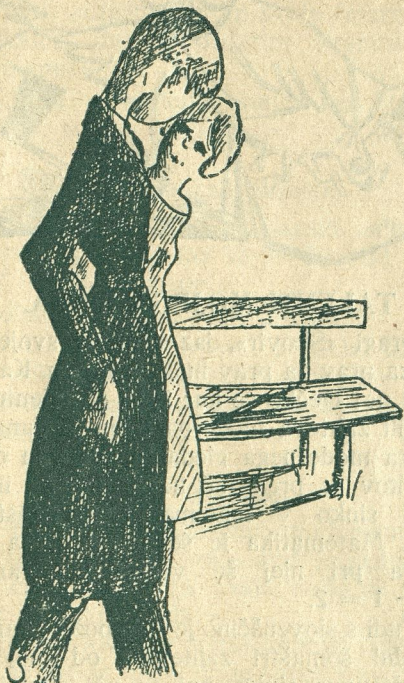
Gašper Stana.

Posrečeno.

Na konservatoriju so imeli interno prireditev. Med drugimi je imela igrati na gosli tudi neka konservatoristka. Note za gosli so ležale na stolu, kjer je široko sedel debelušen gospod.

Neki profesor, ki je opazil zadrego gospodične, se je obrnil do sedečega gospoda s besedami: «Oprostite, gospod, saj dovolite, to so note za popolnoma druge instrumente...»

Dokaz ljubezni.

Mila: «Dokaži, da si res samo moj!»

Branko: «Kako, kje naj ti dokažem?»

Mila: «Kar tamle na klopi!»

Pretežki Cankar.

Star profesor, ki študira Cankarja, je imel smolo, da se je s police zvalila na njegovo glavo kopica Cankarjevih knjig in ga precej očesnila.

«No, saj sem rekel,» je vzdihnil profesor, «da je Cankar zame pretežak...»
D.

Razumljivo.

Zgodilo se je, da je debel trgovec dobil pri teku prvo nagrado. Vse se je čudilo temu čudežu.

Ko so ga vprašali, na kak način je mogel s tako brzino preteči precej dolgo progo, je dejal zmagovalec: «Prav lahko. Predstavljal sem si, da je za mano davčni eksekutor, pa me je kar samo od sebe gnalo naprej...»
D.

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarnjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

Dvojno presenečenje intendant a g. Kregarja, ki je ugledal na reduti prečudno masko in videl, kako se širi in popularizira sloves ljubljanskega gledališča...

MIHA IN MODNI ČASOPISI.

Miha, o katerem so govorili vaščani, da se mu kolesje v glavi ne vrti popolnoma v redu, je dobil nekoč v roke modni list, v katerem je bilo naslikanih nešteto lepih deklet, a pod vsako silko je bila naznačena cena.

«Aha,» si je mislil Miha, ki je že dolgo časa hrepenel po zakonskem stanu, prav za prav bolj po lepem dekletu ne glede na zakonski stan. «To so neveste, ki se lahko kupijo.»

In si je Miha, siromak, polagoma prihranil toliko denarja, da je zadostovalo za tisto najlepše bitje, ki si ga je zbral v modnem listu in ki je bilo tako rekoč precej pomanjkljivo oblečeno. Po obsežnih informacijah, ki so mu jih dali prijazni prijatelji, je napisal pismo in si naročil nevesto.

Čakal je in čakal, dokler ni prejel lepega dne ličnega zaboja, iz katerega je

izvlekel raskošno svilen žensko kombinžo.

Strašno se je razjezil Miha in je pisal na firmo: «Saj vem, tisto lepo dekle ste si sami pridržali, meni ste pa poslali le njeno obleko, da bi si mislil, da je dekle med potjo ušlo...» D.

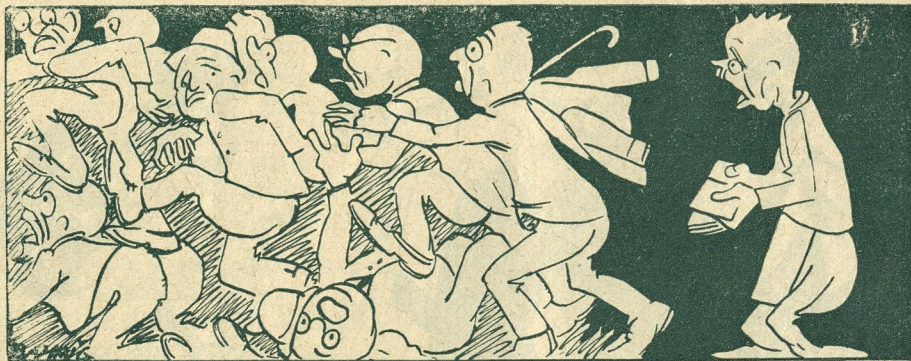
Ako hočeš biti postrežen z dobrim in cenanim blagom, tedaj pojdi k

JULIJU ZUPANU

Ljubljana, Sv. Petra c. 35

ki ima specerijsko in delikatesno trgovino kakor tudi zalogo raznih likerjev in rudninskih vod.

Učinek oblastnih taks na ponočni obisk kavarn

Natakar: «Prosim, ura je ena...»

V bolnici.

V žensko bolnico je prišla mlada dama vsa obupana in stopila v gručo že čakajočih žensk. Nima svojega časa, pa jo strašno boli.

«Kako je to, gospod zdravnik?» je vprašala dama.

«To je že tako,» je menila neka ženska iz gruč, «v današnji dobi se je tudi že ta zadeva modernizirala...» D.

Bogate skušnje.

Petletni Stanko pred hišnimi vrati: «Nič ledu, nič snega. No, take zime še nisem doživel.

Zanimivo darilo za god.

Gospa Korobačeva je srečala svojo mater: «Lepo, mamica, da te dobim. Pričakujemo te z gotovostjo ob godu mojega moža.»

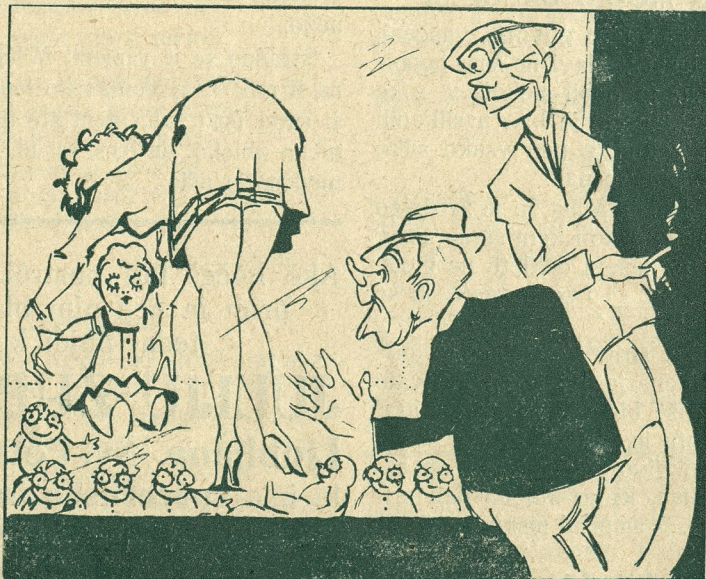
«Nikakor! Kako moreš zahtevati od mene, da pridem k Vam v hišo, ko me je tvoj mož tako grdo razžalil? Nikdar ne bom več prestopila praga hiše tvojega moža!»

«Ali mi daš to zagotovilo pismeno?» je nenađoma padlo hčerki v glavo.

«Zakaj pismeno?»

«To pismeno zagotovilo bi jaz potem dala možu kot — darilo za njegov god...»

Pred trgovino z igračkami

A.: «Ali bi se ti tudi igral s punčko?»

B.: «No, seveda, toda z ono živo...»

Predraga je ljubezen tvoja,
denarnica je prazna moja.
Z redute šla sva na reduto,
zdaj greva, ljubica, v deruto...

Nemogoč odgovor.

Sodnik (priči pri razpravi): «Prosim, da odgovarjate na moja vprašanja jasno samo z »da« ali »ne«. Ali ste v sorodu s tožečima se strankama?»

Priča molči in se smehlja.

Sodnik: «Vprašam vas, ali ste s strankama v sorodstvu ali svaštvu?»

Priča molči in se smehlja.

Sodnik (jezno): «Ali boste odgovorili ali ne. Ali ste s strankama v sorodu ali svaštvu?»

Priča (se smeji): «Prosim vas, gospod sodnik, ne morem odgovoriti, saj je tožilec država, toženec pa bolniška blagajna.»

Brez recepta si ne more pomagati.

Profesor Narobé je jedel pri prijatelju posebno dobro jed, pripravljeno iz svinjskih ledvic. Da bi mu žena tudi doma pripravila enako večerjo, mu je morala prijateljeva žena napisati recept, ki ga je varno spravil v listnico.

Domov grede je kupil v ta namen pri mesarju svinjske ledvice ter jih vtaknil v zunanji žep suknje.

Pritekel pa je lačen pes, mu potegnil ledvice iz žepa in zbežal z njimi.

Profesor je za psom malo pogledal ter se škodoželjno zakrohotal, češ, kaj bo z ledvicami, saj je recept za pripravo jedi dobro shranjen... T.

Priprošnjica v nesrečah in nezgodah

Daleč v samoti je živel stara Neža, pobožna ženica, ki je za mala darila hodila po božjih potih in prosila te ali one milosti za darovalce. Poleti so na deželi prezaposleni, ne utegnejo moliti, pa jim tako ženica pride baš prav. No, in Neža je vrhu tega veljala še za posebno dobro priprošnjico.

Tako jo je nekega dne primahal k Neži mlad mož in plašno stopil v njeno kočo.

«Oho, Lemar,» je vzkliknila Neža, «kaj te je prignalo semkaj?»

«Neko prošnjo imam na srcu, pa ni treba, da bi kdo vedel...» je pričel sramežljivo. «Poglej, Neža, tri leta sem že oženjen, pa še ni prirastka v moji družini.»

«Zakonske dolžnosti gotovo izpolnjuješ, Lemar?»

«Eh, saj veš...»

«Samo z molitvijo se da odpraviti ta nesreča. Poromala bom k sveti Ani ter ji priporočila tvojo zadevo.»

«Vem, da si pri svetnikih dobro zapisana...» Mož je segel v žep ter ji stisnil desetdinarski bankovec.

Komaj je zdrknil velikodušen dar v njeno nogavico in je Lemar že hitel domov po gorski stezi, so zaškripala večna vrata in v sobo je prilezla Madronka, njena stara znanka.

«Vidiš, človeka neprestano tarejo skrbi,» je jadikovala. «Doba je potekla, telica pa ne povrže in ne povrže. Pojdi k svetemu Lenartu, ki pomaga v nezgodah pri živini. Ne bo ti zastoj!»

«Eh, kaj tisto, samo da bo kaj pomagalo.»

«Lačna ne moreš hoditi, nekaj mora biti za potovanje.» Madronka je prinesla iz žepa bankovec in ga stisnila v Nežino roko.

Drugo jutro na vse zgodaj se je Neža odpravila na božjo pot. V desnici palico in v levici cekar s suhimi hruškami, tako je rinila v hribe k sveti Ani in od tam naprej k svetemu Lenartu. Spotoma je prosjačila po bližnjih vaseh in nabirala nove prošnje.

Dolgo časa potem se je Neža srečala z Lemarjem, ki ga je ustavila, da se prepriča, kako je delovala njena molitev.

«Priporočila sem te sveti Ani,» mu je zadržala. «Gotovo te bo presenetil vesel družinski dogodek.»

«Tega, kar bi rad, še nimam. Ampak sivka se je obnesla, dobili smo dva telička.»

S tolažilno besedo, da bo že boljše, se je Neža poslovila od Lemarja, da poišče Madronko in izve od nje učinek molitve.

«Prinašam ti blagoslov svetega Lenarta,» je Neža nagovorila ženo. «Ali že imate telička?»

«Kaj teliček! Sramota, sramota!»

«Za božjo voljo, kaj pa se je zgodilo?»

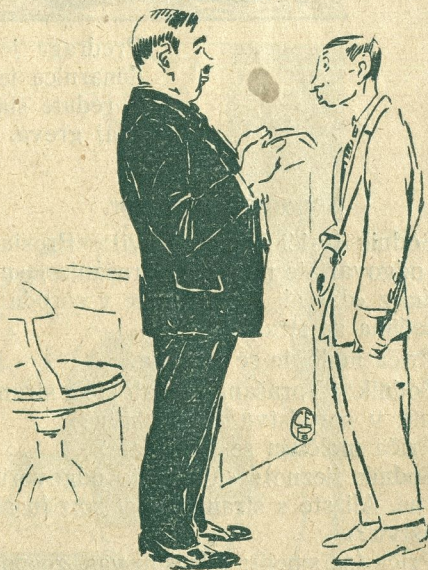
«Pomisli, ta sosedov ničvrednik... Hčer mi je zapeljal...»

«Nesramnik!» se je zgrozila Neža in tisti hip se ji je zjasnilo v glavi.

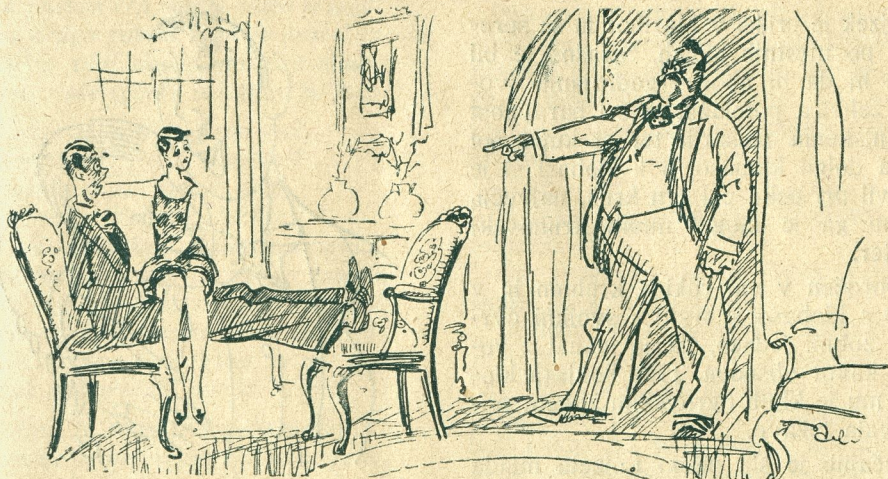
Ko je krevljala pobožna ženica zopet v hrib, je vedla, da je ona kriva te nesreče, ker je sirota, vsa stara in zmešana, zamenjala obe prošnji ter položila Lemarjevo prošnjo za družinski prirastek na srce svetemu Lenartu, ki pomaga samo pri živini, a sveto Ano, ki zna doseči le, da zakonci dobe prirastek, je prosila, da pomaga Madronki...

Kopri var.

Strašno.

Šef (knjigovodji, ki se je zmotil za en dinar): «Vi, nerodnež, me hočete na vsak način spraviti v konkurz.»

Mož (stopi v sobo): «Kaj pa pomeni to?»

Žena: «Nič posebnega, možek, Gospod Skalan je tako prijazen, da me uči francosko ...»

Drag sedež.

Viljena in Dragan sta se zabavala z gramofonom in preizkušala novo kupljene plošče. Seveda je vladal na mizi in po stoli največji nered. Najdragocenejšo ploščo je položila Viljena na stol, na katerem je malo prej sedel Dragan.

Zaljubljeni nerodnejš Dragan v svojem ognju ni pazil na to, pa se je vsedel zopet na isti stol.

«Rsk,» je zahreščalo in iz dragocene plošče jih je nastalo več, katerih vrednost pa je, žal, padla na ničlo.

Vsa razočarana se je obrnila Viljena proti Draganu: «Prihodnjič si izberi raje cenejši sedež ...»

Nemec, ki je obogatil slovenščino.

V prejšnjem stoletju je služboval na neki spodnještajerski gimnaziji Nemec, ki je za silo poučeval tudi slovenščino. Slovenske stavke si je sproti koval s pomočjo starega slovarja. Slovenil je: sich unterhalten = se spodaj držati, Landsturm = deželna nevihta, Kameelhaar = velblodovi lasje, Urlaub = pralish, umbringen = okoli nesti.

On zna.

Učitelj: «Tinček, povej mi dvojino od besede otrok.»

Tinček: «Dvojčka.»

Šolska cvetka.

Učitelj: «Janže, tvoj vrat je vedno tako črn, da ne vem, kje se neha ovrtnik in začena vrat.»

Jugoslovanske tekstilne tovarne Mautner d. d.

Tovarne: Beograd, Litija, Sv. Pavel pri Preboldu

Izdelujejo rjavo in belo kotenino in prvovrstne šifone iz najboljšega ameriškega bombaža.

Prodaja na veliko in malo pri tvrdki

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA, Mestni trg št. 10.

Zahtevajte domače izdelke!

Nerodni Lojzek.

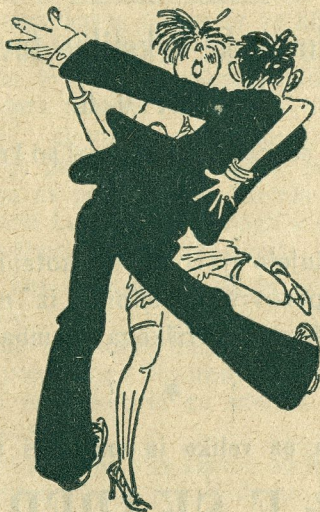
Lojzek je prišel v Maribor in se sprehajal po mestnih ulicah. Strašno je bil lačen in da bi uporno godrnjanje svojega želodca potolažil, je šel naravnost h konjskemu mesarju ter si kupil pol metra dolgo klobaso, a h klobasi si je nabavil pri peku cel črn kruh, največji, ki mu ga je mogel nuditi kruhovski mojster.

Oborožen v eni roki s kruhom in v drugi s klobaso je trgal s svojimi čvrstimi zobmi jedačo, da je mahal z rokami kakor obseden. Trda konjska klobasa mu je kljub tigrovskim zobem prizadevala težave.

Slučajno je šla mimo Lojzeta mlada dama baš v trenutku, ko je Lojze zavoljo klobase napravil posebno čvrst zamah. «Šap!» je zadela Lojzetova lopata damo v lice. Dama se je ogorčena obrnila, a Lojze se ji je blagohotno zarežal v obraz, češ: «To pre ni biló tak húdo. Vrog te ali, góspa, Bogi zahvolite, ka van je ne bilo treba žreti še toti frdomani biršl...»

D.

Literaren razgovor na plesu.

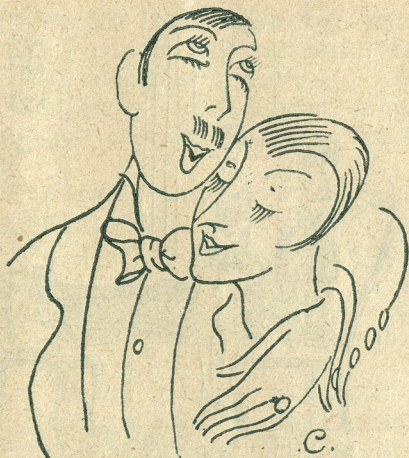
Ona (vsa spehana): «Kaj ste vi morda tisti Prešernov povodni mož, da me tako brezobzirno mikastite?»

On: «Res, originalni ste, milostiva...»

Ona: «Nič se ne izgovarjajte! Povem vam, da me nikar ne smatrajte za tisto ljubljansko Urško...»

D.

Na plesu.

Ona (z dejanskim stanjem sicer popolnoma zadovoljna): «Samo malo previdneje, gospod, da naju ne bo videl moj mož.»

On (istotako poročen): «Ne veste, kako mi dobro de, da se včasih lahko dotaknem tudi goline tuje ženske...»

D.

Dobra kupčija.

Nemaren potepin je bil Krakarjev Miha. Kradel je kokoši in bil v pohujšanje vsej vasi. Kadar pa je imel koš zvrhan grehov, ga je nesel k spovedniku, ki je Mihove slabe strani že dobro poznal.

Nekoč je Miha odložil pri spovednici že vse grehe in je nazadnje še pristavil, da je ukradel pet kokoši.

Ker Miha ukradenega in konsumiranega blaga ni mogel več vrniti, je spovednik zahteval od njega, da mora kokoši oškodovancu vsaj plačati.

Vzdihoval je Miha in zatrjeval, da nima toliko denarja, končno pa se je pobotal s spovednikom na ta način, da mu bo drugega dne prinesel za vsako ukradeno kokošo po 10 dinarjev v dobrodelne namene, to je skupno 50 dinarjev.

D drugega dne je prikorakal potepin Miha k župniku in položil predenj 100 dinarjev.

«Zakaj pa 100?» se je začudil župnik. «Dogovorila sva se samo za 50 dinarjev.»

«Ej, no, gospod župnik, veste, ker so bile kokoši tako poceni, sem jih ukral še pet...»

V POSTU

*Za pustom črn maček samo je ostal,
vse drugo pobral nam je pustni kraval.
Še krizo zdaj nesejo maškare vladno,
brez vsake zabave občinstvo bo jadno.*

*Davidovič, Radič, Pribičević,
Marinkovič, Perič, Vukičević.
Človeku se zdi že kar prav,
da Spaho, Korošec, Žerjav
med -iče prinašajo malo spremembe,
kar tudi je važno in vredno omembe.
Saj v glavi od -ičev se kar nam vrti,
brez njih še „Skovirja“ ne čitali bi:
predstavnica naša glasi se na -ič,
enak naš urednik junaški je ptič.*

*Počasi že novo prihaja veselje:
pomlad svojo cvetno kočijo že pelje.
Dekleta skrivnostno se že nasmehavajo,
da srca mladeniška kar poigravajo.
Prečuden tli ogenj v dekliskih očeh,
poredneje sliši dekliski se smeh.*

*Naš Tivoli kmalu bo ves oživel,
od ptičjega petja bo milo donel.
Še lepše se čul bo dekliski šepet,
ko parov — ljubezni bo poln drevored.
Po skritih kotičkih postave oko
dekleta „ta sladka“, preganjalo bo
in mnogo veselja za ljudstvo bo spet,
ko bralo skrivnostnih bo zgodbic razplet.*

Dobrovec.

Turščica.

Pijanček Figovec je srečal prijatelja Zmedana. Veselo sta se pozdravila in Zmedan je vprašal Figovca, kje hodi, da ga že toliko časa ni videl.

«Zaprto sem bil,» je odvrnil Figovec kratko.

«Zakaj pa?»

«I zakaj? Samo zaradi pesti nedolžne turščice.»

«Ni mogoče,» se je čudil Zmedan, «kako pa je to bilo?»

«Kako? Prav enostavno. Zaljubljen sem se v črnooko Liziko in ji ponujal roko. Ona me pa ni marala in si je raje izbrala Zvezdovca, ki ji je znal dvoriti bolj kakor jaz in ji sladko govoriti, da jo je popolnoma premotil. Ker je Zvezdovec moderen človek, ima o zakonu čudno mnenje. Lizike meni ni hotel prepušiti, poročiti se pa tudi ni hotel z njo, zato sta živela kar tako, kakor pravimo pri nas, na turščici. Jaz sem bil nanj zelo hud, pa sem kupil pol kilograma turščice in jo nosil s seboj v žepu. Enkrat sem ju srečal, ko sta šla skupaj na promenade, in sem začel pred njima sipati turščico. Tožila sta me. Trdil sem, da sem sipal zrnje golobom, onadva sta pa menila, da sem ju s tem zasramoval. Vidiš, kako enostavna je pot, do ječe ...»

Mataj.

Današnja dekleta.

Tudi Slovencem je potreben humorističen list v domačem jeziku!

«Skovir» stane četrtno kljub obilnim ilustracijam samo 20 Din (za inozemstvo 23 Din) itd. Naročite se na «Skovirja»!

«Tako sem se že veselila na to, da bom lahko dala Mihovcu košaro, pa gre možak zaročit se z mojo prijateljico Vero!»

Nadebuden prizor po zadnji maškeradi v Ljubljani.

Družinski prepir.

Ona: «Manjka mi besed, da bi...»

On: «Hvala Bogu!»

Maska globus.

Na maškaradi je nastopila originalna ženska maska v obliki globusa. Drzen harlekin se je globusu približal in pričel tipati po njem.

«Vi, predrznik,» se je razjezila dama, «kaj pa hočete od mene?»

«Oprostite, na globusu iščem svoj rojstni kraj.»

Vsekala jo je.

«Lani sem bila cela dva meseca ob morju, pa se mi ni prav nič poznalo. Prav nič nisem postala rjava,» je pripovedovala Mila svoji prijateljici Zvezdani.

«Seveda, draga Mila,» je menila Zvezdana, «ti niti ne zardiš ne tako lahko...»

Pohujšljivost in visoki davki.

Družina uglednega obrtnika v Ljubljani je odpovedala kljub stanovanjski stiski stanovanje sredi mesta in šla stanovat celo na periferijo.

Ko so ga znanci začudeni spraševali, zakaj je to storil, je dejal obrtnik: «Ej, poleg davčnega urada nismo mogli stanovati. Moji otroci so se tako navadili preklinjati, da jih bom še sedaj težko odvadil...»

D.

Izid iz zagate.

Tvorničar (odvetniku): «Gospod doktor, svetujte mi! Našel sem svojo ženo in svojega knjigovodjo na otomani v delikatnem položaju. Kaj naj ukrenem?»

«Vložite tožbo za ločitev zakona. Sodišče Vam bo gotovo ugodilo.»

«Nemogoče, preveč ljubim svojo ženo.»

«Pa odpustite knjigovodjo.»

«Tudi nemogoče. Je predober uradnik in ga ne morem pogrešati.»

«Drugega Vam ne morem svetovati. Premislite si stvar!»

Čez nekaj dni se tovarnar in advokat srečata v kavarni.

«No, gospod Muhič, kako ste uredili zadevo?»

«Izvrstno! Odstraniti sem dal otomano...»

V resnici zaljubljen.

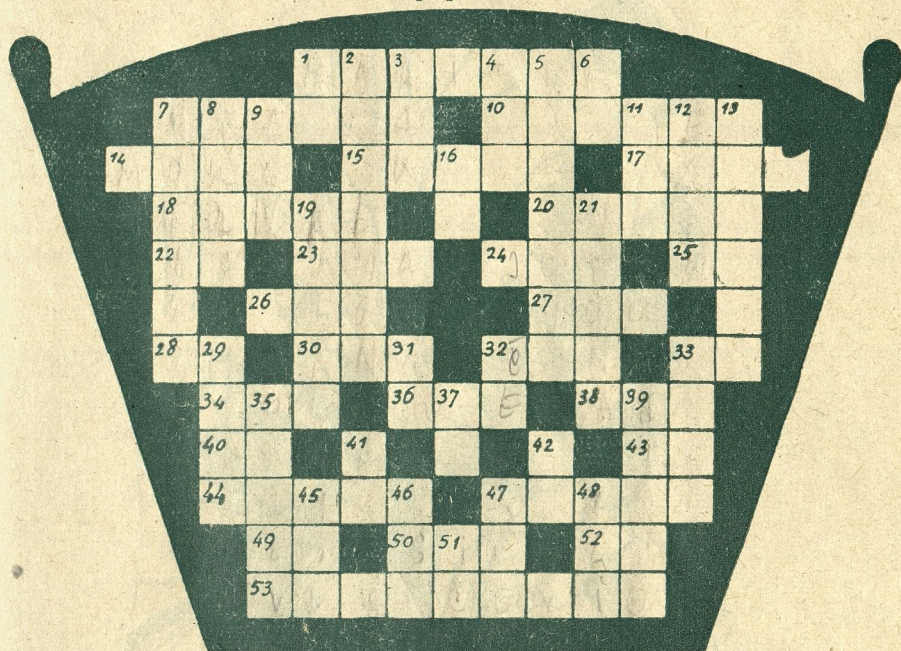

Mati: «Gospod Goran je izvrstna partija. Njega moraš držati!»

Hčerka: «Zanj se ne bojim. On je v resnici zaljubljen v mene...»

KRIŽANKA

«Škaf za popustne solze».

Vodoravno: 1 domače mesto, 7 drug izraz za nežnost, 10 meščan balkanskega mesta, 14 turška kava, 15 glagol, ki je v veljavi pri fabrikaciji tekstilnega blaga, 17 sveta ptica Egipčanov, 18 množina ribiškega orodja, 20 znan slovenski priimek, 22 glasovi zaničevane živali, 23 tretja oseba mnogo rabljenega glagola, 24 spremljevalec preprirov, 25 znana kratica za označbo časa, 26 četrti sklon neprijetne živalce, 27 razkuževalno sredstvo, 28 kratica, 30 številka, 32 svoječasen visok hrv. oblastvenik, 33 kratica, pozna jo vsak doslužen uradnik, 34 hribovska vprežna žival, 36 sportno orodje, 38 krstno ime, 40 predmet, potreben pri kolesu, 43 predlog, 44 neprijetno za vozove in še bolj za pešce, 47 tuj izraz za napad, 49 reka v Rusiji, 50 takšen si po jedi, 52 beseda, ki se samostojno ne uporablja, 53 aktuelen jugoslovenski politik.

Navpično: 1 osebni zaimек, 2 kovina, 3 vodna žival, 4 drug izraz za kij, 5 krstno ime, 6 kvartopirski izraz, 7 kmetijsko orodje, 8 jajčece vodne živali, 9 kmetijski pridelek, 11 reka v južni Afriki, 12 narobe napisan drugi sklon osebnega zaimka, 13 starogrški velikan, 16 karta, 19 tako lastnost ima nezrel sad, 21 pravoslavna sveta podoba, 29 vladarjevo bivališče, 31 vzklik pri bolečini, 32 pogojnik, 33 posoda za cvetje,

35 drugi sklon množine za koristno domačo žival, 37 časovni prislov, 39 jugoslovenski politik, ki je odigral svojo vlogo, 41 vedno potreben vsem ljudem, 42 medmet, 45 arabska beseda za očeta, 46 množina karte, 47 običajen izraz za očeta, 48 veznik, 51 redok srbski priimek nima te končnice.

Rešitev križanke v zadnji številki.

Vodoravno: 1 Radić, 5 areno, 9 nimb, 10 zrel, 11 Erz, 12 Jarc, 14 amen, 19 Ljubljana, 20 pritirjati, 25 šik, 27 koruzen.

Navpično: 1 Reka, 2 dete, 3 Čiro, 4 Dunaj, 6 robec, 7 Nizza, 8 Milan, 13 Rumuni, 15 Morana, 16 oglar, 17 olup, 18 mati, 21 rivoks (Skovir), 22 tuš, 23 jok, 24 Tirana, 26 imun.

Šolska naloga o požarih.

Nežica piše: «Požari nastanejo včasih zaradi malih otrok. Ti pa nastanejo iz lahkomiselnosti...»

Radio. — Pisalni stroji.
Zahtevajte brezplačne cenike!
FRANC BAR
Ljubljana Mestni trg Ljubljana

MORDA PA NI TAKO ČUDNO ...

«Res čudno: Čim bolj iščem skritega mesta, da bi si privezala nogavico, tem bolj tiščita možaka za mano...»

Prenagla graja.

Prekupec je prišel h kmetu kravo kupovat. Kmet ga je vedel v prostor, ki je bil popolnoma teman.

«Oh, kakó je mršava!» je zaklical prekupec v črno temo.

«No, no, počakaj vendar, da prideva v hlev, ker tu notri sploh ni živine,» je rekel kmet.

Iz gledališča.

Ljubljanski igralec X. je igral svojo vlogo nekoč zelo slabo pripravljen. Zato je neprestano jecjal in se lovil, da je ne polomi popolnoma.

Kritika njegove vloge se je glasila potem takole: «Najbolj je pogodil igralec X. svojo vlogo, ki jo je podal res zelo naturalistično...»